

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18641/2555

พนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์โจทก์ จำเลยตำรวจวัณณ์ สุดใส กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 83

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานรับของโจรตาม ป.อ. มาตรา 357 นั้น กฎหมายมิได้บัญญัติว่าความผิดฐานลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก หรือเจ้าพนักงาน ยักยอกทรัพย์จะต้องเป็นความผิดที่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิดและศาลพิพากษาลงโทษเป็น ความผิดแล้ว ผู้ที่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาไปเสีย ชื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด จึงจะมีความผิดฐานรับของโจร ดังนั้น แม้ความผิดที่บัญญัติไว้ในมาตรา 357 จะไม่ปรากฏตัวผู้ กระทำความผิดเลยก็ตาม ผู้ที่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาไปเสีย ชื้อ รับจํานำ หรือรับไว้ โดยประการใด ก็ย่อมมีความผิดฐานรับของโจรได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 357 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 5 ปี จำเลยทั้งสอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อ ในคำพิพากษา ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าที่จำเลยทั้งสอง ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายว่า ความผิดฐานรับของโจรในคดีนี้นั้นจะต้องปรากฏตัวผู้กระทำความผิด ฐานยักยอก เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังเป็นยุติไม่ได้ว่า ผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดฐานยักยอก โจทก์จึงไม่อาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานรับของโจรได้นั้น เห็นว่า ความผิดฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก บัญญัติว่า ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วย พาเอาไปเสีย ชื้อ รับจํานำหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งทรัพย์อันได้มาโดยการกระทำความผิด ถ้า ความผิดนั้นเข้าลักษณะลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก หรือเจ้าพนักงานยักยอกทรัพย์ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานรับของโจรต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ จะเห็นได้ว่าความผิดฐาน รับของโจรนั้นกฎหมายมิได้บัญญัติว่าความผิดฐานลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก หรือเจ้าพนักงานยักยอกทรัพย์จะต้องเป็นความ ผิดที่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิดและศาลพิพากษาลงโทษเป็นความผิดแล้ว ผู้ที่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาไปเสีย ชื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด ๆ จึงจะมีความผิดฐานรับของโจร ดังนั้น แม้ความผิดที่บัญญัติไว้ในมาตรา 357 จะไม่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิดเลยก็ตาม ผู้ที่ช่วย ซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาไปเสีย ชื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด ๆ ก็ย่อมมีความผิดฐาน รับของโจรได้ ฎีกาจำเลยทั้งสองข้อนี้ก็ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน คำพิพากษาศาลล่างทั้งสองชอบแล้ว พิพากษายืน

องค์คณะ

สมศักดิ์ อเนกพุฒิ · พิศาล อัยยะวรากุล · ประยูร ณ ระนอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/18641/2555>